

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 24 (102)

Субота, 14 червня 1969 року

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

Марія Фіярчук — швея Сімферопольського учбово-виробничого підприємства. Ставши на Ленінську трудову вахту, вона щоденно перевищує виробничі завдання, виготовляє продукцію тільки відмінної якості.

Як голова первинної організації УТОГ, вона з честю справляється із своїми громадськими обов'язками.

ЗВІТЯЖЦІ ЗМАГАННЯ

Володимир-Волинська швейна фабрика — нове підприємство, де у великому півторатисячному колективі самовіддано трудяться компактна група глухих жінок.

Зараз тут працює понад 20 членів УТОГ. Майже на всіх процесах вони працюють не гірше чутих. Серед ударниць комуністичної праці фабрики, або, як їх тут називають, зв'язців п'ятирічки, особливо добре трудяться Галина Козакова, яка за свою багатолітню сумлінну працю занесена на фабричну Дошку пошани, Євдокія Білаба, Галина Савіч та інші. З їх рук продукція виходить без затримки і тільки відмінної якості.

До Ленінського ювілею всі члени УТОГ цієї фабрики взяли підвищені соціалістичні зобов'язання і з честю їх виконують.

М. ГЛОДІН.
Наш нештат. кор.

Луцьк.

НАГОРОДА ЗА ПРАЦЮ

У колективі Олександрійської фабрики індошви́ву відмінно трудяться глухі Тетяна Бишевська, Софія Шафірова та Текля Миколащенко. За високопродуктивну працю славним виробничим, в числі інших, видано грошову премію, а колективу бригади присуджено призове місце та нагороджено Почесною грамотою.

Л. ОВЧАРЕНКО.
Наш нештат. кор.

Олександрія.
Кіровоградська обл.

СПРАВА ТРУДОВОЇ ЧЕСТІ

Радянські люди з великим натхненням ідуть назустріч 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Нині, коли до знаменної дати залишилось менше року, ще ширше розгортається ювілейне соціалістичне змагання, воно стає воістину всеохоплюючим і творчим. Головним його девізом є боротьба за дострокове виконання п'ятирічки, за те, щоб поряд із збільшенням випуску продукції зростала продуктивність праці, знижувалась собівартість і поліпшувалась якість виробів.

Колективи підприємств системи нашого Товариства з великим піднесенням борються за успішне виконання ювілейних зобов'язань по дальшому підвищенню продуктивності праці, ефективності і рентабельності виробництва.

В авангарді соціалістичного змагання ідуть ударники комуністичної праці. Провідники хороших починань, присвячених ювілею, вони є на кожному підприємстві. Для них честь колективу — їх особиста честь, бо колективізм, високе почуття відповідальності за спільну справу — це риси нової людини, яку виховала Комуністична партія.

Колективи передових учбово-

виробничих підприємств, таких як Київське дослідне, Донецьке, Харківське № 2, Лубенське, Дрогобицьке, Черкаське та інших, успішно виконують і перевищують свої плани завдяки багатьом факторам. Один з найважливіших з них — розгортання руху за комуністичну працю, передача передового досвіду, допомога відстаючим, почуття ліктя — все, що називається колективізмом. Ось чому досвід правофлангових змагання треба активно пропагувати і широко впроваджувати, створювати кожному трудівнику на виробництві умови для високопродуктивної праці по виконанню взятих соціалістичних зобов'язань.

Проте, є ще факти, коли окремі колективи незадовільно виконують свої зобов'язання, що призводить до невиконання виробничих планів, до порушення трудової честі. Треба пам'ятати, що відповідальність колективу за виробничий план, і отже честь колективу, — це спільна справа, це честь кожного, і за неї треба боритись, її потрібно відстоювати всім колективом, кожному працівникові зокрема.

Президія Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої про-

мисловості та комунально-побутових підприємств разом з колегами Міністерства комунального господарства УРСР, Міністерства побутового обслуговування населення УРСР, президіями Центральних правлінь УТОГ і УТОС прийняли постанову про установлення Ленінського ювілейної Книги трудової слави. У цю книгу заноситимуть колективи, які будуть визнані переможцями соціалістичного змагання за кожний минулий квартал і їм буде присуджено перехідний Червоний прапор і перше місце відповідно до умов республіканського змагання. У Книгу трудової слави заноситимуться також колективи підприємств, яким відповідно до умов обласного соціалістичного змагання будуть присуджені перше місце і перехідний Червоний прапор за три квартали підряд.

Активна участь в республіканському і обласному соціалістичному змаганні, присвяченому 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна, нагололюва боротьба за те, щоб бути занесеним у Ленінську ювілейну Книгу трудової слави, — справа честі всіх колективів учбово-виробничих підприємств Українського товариства глухих.

МІЖНАРОДНИЙ ФОРУМ КОМУНІСТИЧНИХ І РОБІТНИЧИХ ПАРТІЙ ОДНОСТАЙНЕ СХВАЛЕННЯ

З великою увагою вивчають радянські люди матеріали Народи комуністів усього світу, в якій взяли участь представники 75 комуністичних і робітничих партій.

На порядку денному міжнародної Народи — найневідкладніші питання сучасності: завдання боротьби проти імперіалізму і єдність комуністичних і робітничих партій, всіх антиімперіалістичних сил; про документ у зв'язку із 100-річчям з дня народження В. І. Леніна.

Виступ на Народи голови делегації КНРС, Генерального секретаря ЦК КНРС Л. І. Брежнєва зараз знаходиться в центрі уваги. Товариш Л. І. Брежнєв дав глибокий марксистсько-ленінський аналіз міжнародній історичній обстановці і завдань антиімперіалістичної боротьби. У виступі всебічно розглянуті проблеми комуністичного руху і єдності дій комуністичних і робітничих партій проти імперіалізму. Товариш Л. І. Брежнєв розповів про те, як КНРС і увесь радянський народ виконують свій міжнародний обов'язок.

Трудящі Радянського Союзу гаряче схвалюють ясну і принципову позицію ЦК КНРС. З усіх кінців нашої Батьківщини надходять відгуки і телеграми від колективів промислових підприємств, трудящих сільського господарства.

В цих простих документах — одностайна підтримка зовнішньої політики Ленінського Центрального Комітету нашої партії, в них непохитна воля радянського народу і готовність безумовно виконати історичні

рішення XXIII з'їзду КНРС. Боротьба за виконання цих рішень являється головним у всенародному соціалістичному змаганні за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за дострокове виконання завдань п'ятирічки.

Матеріали міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій широко обговорюють колективи учбово-виробничих підприємств Українського товариства глухих. В цехах і бригадах агітатори проводять політінформації, бесіди. На черговій політінформації робітники Київського дослідного підприємства УТОГ поділились своїми думками, висловили свою готовність працювати ще краще.

— Я робітник, — заявив комуніст тов. Скрипниченко, — і мені не байдуже до того, що робиться у світі в справі збереження миру. Покласти край кровопролитним війнам і агресії можна лише монолітною єдністю дій робітників усього світу. До цього закликає наша Комуністична партія. І я підтримую її, я схвалюю мудру політику нашого ЦК КНРС.

У своїх виступах слюсар-інструментальник тов. Діба, токарь тов. Мишутін заявили, що будуть ще краще працювати на відповідальному завданні, яке вони зараз виконують.

Відгуки надходять з усіх підприємств нашої системи, в них висловлені почуття глибокої солідарності до трудящих усього світу, рішучість і готовність кріпити міць нашої Батьківщини, яка понад п'ятдесят років стоїть на сторожі миру у всьому світі.

РОБІТНИЧЕ СЛОВО — МІЦНЕ

Колектив металістів Одеського УВП-3 вивчає матеріали міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій.

Ударник комуністичної праці, гокар-арматурник І. Глухов на мітингу, що відбувся, заявив:

— Я твердо переконаний, що міжнародна Народа ще більше зміцнить світові сили у боротьбі за мир, у боротьбі проти сил імперіалізму.

Його думку продовжив токарь по ремонту обладнання В. Стельмашук:

— Радянський народ упевне-

но йде по ленінському шляху до комунізму, і нема на світі сили, яка б перешкодила йому будувати своє щастя. Я закликаю усіх працювати ще краще, і це буде наш робочий внесок у справу миру. Слово робітниче — міцне.

Колектив робітників одностайно схвалив зовнішню політику ЦК КНРС і Радянського уряду, дав слово достроково завершити річний план.

Є. ЯКОВЕНКО.
Секретар парторганізації
Одеського УВП-3.

ЗЛІТ ПЕРЕДОВИКІВ

Відбувся зліт передовиків промисловості та сільського господарства, членів УТОГ Дніпропетровської області. На цьому взяли участь країнні робітники учбово-виробничих та державних підприємств, працівники колгоспних ланів і ферм.

Нині в області палічується 4 бригади і 6 цехів та близько 340 ударників комуністичної праці. Боротьба за це звання понад 250 чоловік.

На зльоті поділилися у виступах своїм досвідом роботи ветерани Дніпропетровського УВП: В. Афанасьєв, Т. Лазаренко, Б. Ліфшиць, М. Макаренко, М. Завизнон, Т. Хубецова, В. Чуйкіна, які багато свого вміння і навичок передають у щоденній роботі молоді.

Немало славних імен і на Дніпродзержинському учбово-виробничому підприємстві. Про-

позиції раціоналізаторів тт. Черняка і Задорожного дали змогу зекономити багато коштів. З честю носять звання ударників комуністичної праці П. Глухой, М. Коваленко, М. Грицай та інші.

Сумлінно трудяться у сільському господарстві тваринник Л. Денисенко з колгоспу «Україна» Криничанського району, свинарка М. Першутіна з колгоспу «Аврора» Нікопольського району, робітниця садової бригади цього ж колгоспу М. Пачушна і багато інших.

Учасники зльоту прийняли звернення до всіх глухих трудівників міст і сіл області працювати з високим трудовим піднесенням, щоб гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Р. ГОЛЬДМАН.
Наш нештат. кор.
Дніпропетровськ.

Одна з перших ударниць комуністичної праці, швея Д. Примак вже майже 20 років працює на Садгирському УВП (Чернівецька обл.).

На Кіровоградському УВП Є. Марушак працює електро-зварювальником. Він успішно закінчив вечірню школу робітничої молоді.

О. Росоленко — пресувальниця пластмасового цеху Київського дослідного підприємства УТОГ. Працюючи на потужному пресі-автоматі, вона завжди випускає продукцію понад план. Адже її девіз — працювати по-комуністичному. О. Росоленко прагне не тільки примножувати особисті успіхи, але й передати їх «секрети» своїм товаришам по роботі.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СЛОВО ПРО ПЕРЕДОВИКІВ

Вже другий рік як Одеський об'їдділ УТОГ встановив «Книгу пошани». Першими із восьми, занесених до неї, є ударники комуністичної праці, члени УТОГ М. Бондаренко, Є. Марченко та Ю. Зелений. Це — люди, якими пишається обласна організація. Хоча вони різні за віком, не однієї професії, але всіх трьох єднає поклоніння до праці, бажання внести якомога вагомішу частку в загальну справу будівництва комунізму в нашій країні.

РОБІТНИК-РАЦІОНАЛІЗАТОР

Ще юнаком прийшов Михайло Бондаренко на Одеський лісотарний завод. Тут освоїв спеціальність бондаря. Важко було спочатку — невиспачало знань, навиків, досвіду в роботі. Але майже за 20 років роботи на цьому підприємстві він повністю освоїв декілька професій і тепер може працювати за будь-яким верстатом, досконало знає їх: багато вніс раціоналізаторських пропозицій — запропонував змінити штампи різки обручів, від чого не лише полегшилася праця робітників, але й скоротився процес цієї операції. За його пропозицією виготовлена і встановлена педаль на уторно-

му верстаті, що також полегшило труд бондаря.

Багато внесено М. Бондаренком раціоналізаторських пропозицій для створення належних умов праці на робочих місцях. Колектив лісотарного заводу по праву пишається своїм вихованцем. Його портрет постійно знаходиться на заводській Дошці пошани. За високопродуктивну працю, відмінну якість виробів та запровадження численних раціоналізаторських пропозицій М. Бондаренка нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Зараз передовий виробничник, взявши підвищені соціалістичні зобов'язання до знаменного ювілею, докладає всіх зусиль, щоб їх виконати.

БРИГАДИР

На цій роботі вона не новачок. 20 років працює Євгенія Марченко на Одеському учбово-виробничому підприємстві № 2. За цей час освоїла всі операції пошиття спецодягу. Дивується, спостерігаючи, як справно справляється вона з роботою.

Є. Марченко — ініціатор соціалістичного змагання, вожак мас. Очолювана нею бригада протягом багатьох років утримує першість на підприєм-

стві. План завжди виконується на 115—125 процентів. Кожен з членів бригади освоїв декілька операцій і завжди готовий замінити відсутнього. Товариші по роботі говорять про свою бригадира:

— Вона активна в громадському житті, багато турбується про людей.

Бригада Є. Марченко однією з перших взяла підвищені зобов'язання до Ленінського ювілею і тепер з честю виконує їх.

МАЙСТЕР ВИСОКОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ

Юхим Зелений — слюсар-ремонтник майстерень виробничого комбінату Одеського обласного управління кінофікації. Він бездоганно справляється з найскладнішою кіноапаратурою. А було, коли вперше прийшов сюди, не зміг ключ в руках тримати. Настирливість, хлоп'яча допитливість, прагнення дізнатися якомога більше — все це допомогло йому стати справжнім майстром своєї справи.

— Ще й досі пам'ятаю той день, — згадує Юхим, — як вперше присвоїли мені робочий розряд. Це була своєрідна пе-

ремога, з якою вітали мене друзі, знайомі, товариші по роботі.

Тепер Юхим Зелений має найвищий робочий розряд з багатьох професій — слюсара, зварника, маляра. Цінують його на роботі і як здібного раціоналізатора. Придумане ним одне з останніх пристосувань для фігурного згинання листової сталі дало значну економію коштів. Начальник майстерень тов. Арієв тепло відзивається про передового майстра.

— Юхим — трудолюбивий, завжди виконує роботу високоякісно і в строк, бере активну участь у громадському житті колективу.

Ю. ГЕР.
Наш нештат. кор.

Одеса.

ПЕРЕХІДНИЙ ПРАПОР УТРИМАЄМО

Наша дільниця ширвжитку Кіровоградського УВП — дільниця комуністичної праці. Тут виготовляються речі широкого вжитку — захвати для банок і підставки для сушіння тарілок. Наші вироби дуже подобаються домогосподаркам, мають великий попит у населення, і, ясна річ, на прилавках магазинів вони довго не залежуються. І тому їх випуск з кожним роком збільшується, поліпшується зовнішній вигляд і якість.

Колектив дільниці план виконав на 110 процентів. Ми отримали перехідний Червоний прапор підприємства та грошову премію. Заслужена нагорода запалила всіх робітників на ще кращі виробничі показники. На цехових зборах ми взяли підвищені зобов'язання.

Слово у нас не розходиться з ділом. Приклади сумлінного

ставлення до праці показують гальванік М. Лунжак, слюсарі І. Макаренко, М. Кравченко, А. Коваленко, П. Виховський та інші члени нашого дружнього і згуртованого колективу.

В. ГЕРАСИМОВ.
Бригадир гальваніків.

П. Цукренко — пакувальниця виробів Сумського УВП. Норми виробітку виконує на 110—115 процентів.

В ИВІВШИ останню цифру, контролер Григорій Худіковський радісно сказав:

— План уже є, а до кінця зміни ще ціла година.

— Що ж, це непогано.

Надія Стахівна трохи постояла біля його столу, а потім підійшла до конвейера; обабіч двох стрічок, що повільно рухалися назустріч одна одній і несли вироби, кипіла робота. «Стараються дівчата, — мовила вона сама до себе. — Відколи бригаді присвоїли звання комуністичної, люди ще краще прагнуть працювати. Сьогодні теж буде надпланова продукція...»

Дивлячись на вправні і прудкі рухи робітниць, на просторий цех, залитий яскравим м'яким світлом люмінесцентних ламп, змінний майстер Надія Стахівна Жук згадала інше

ВИРОБНИЧА ДРУЖБА

РЕПОРТАЖ З БРИГАДИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

приміщення: дві невеликі напівтемні кімнати. Там вона вперше сіла за машинку. Таким був швейний цех їхнього колишнього учбово-виробничого підприємства. А тепер одна тільки бригада, яку вона очолює, нараховує в своєму складі більше робітниць, ніж тоді було у всьому цеху.

Стрілки годинника повільно наближали робочу зміну до кінця. І Надія Стахівна вирішила ще раз пройти вздовж конвейера, подивитись, чи, бува, нікому не потрібна її допомога.

Так, несподіваним стало підприємство за останні кілька років. А разом з ним у праці вирости чудові люди. Ось хоч би Параска Баранівська...

На якусь мить Надія Стахівна затримала на швей свій погляд, але щоб не зніти робітницю, пройшла далі.

На підприємстві П. Баранівська прийшла без будь-якої професії, а нині вже майстер

другого розряду. Параска пришиває манжети до рукавів чоловічих сорочок. Тут на робочому місці опанувала сумніжними операціями, і якщо хто-небудь, часом, захворіє, вона завжди виручає бригаду.

Або Стефанія Фіцак... Після виробничого навчання дівчині важко давалася робота. Вона не встигала виконувати свою операцію в темпі руху конвейера, але друзі не залишили її. Вони допомогли молодій робітниці подолати труднощі в роботі. Тепер Стефанія одна з кращих швей. Вона завжди перевищує норми виробітку, ніколи не дає браку і навіть допомагає іншим. Таких чудових людей у бригаді чимало. Це швейниці — Володимир Матішин і Михайло Соломко, Марія Андрусичина і Марія Гавриличина, одним словом, весь колектив...

Надія Стахівна проминула крайню швею, підійшла до редуктора конвейера і зулини-

лась. Перед нею — на прогінному кінці двох стрічок, що рухалися назустріч одна одній, стояла Вікторія Колосюк. З викрійок тканин вона комплектувала набір деталей для майбутніх сорочок, згинала тих кілька шматків удвоє, втроє і клала на стрічку.

— Найкраща моя помічниця, — спостерігаючи за роботою В. Колосюк, говорить майстер. — Коли працювала швеєю, то завжди перевищувала норми виробітку, а тепер вона також передова комплектувальниця підприємства. Вікторія чудово знає розкриті деталі, своєчасно забезпечує швей потрібними кольорами ниток і ніколи не допускає простою конвейера. Якщо ж і буває вимушена зупинити стрічку, то швидко усуває її причини сама або ж викликає механіка.

Коли за столом комплектування стоїть В. Колосюк, на конвейері буде повний порядок...

Хороший, дружний колектив швей, яким керує змінний майстер Н. Жук. Дівчата і хлопці бригади вміють не тільки добре працювати, але й беруть активну участь в художній самодіяльності. Так, Вікторія Колосюк бере участь у роботі драматичного гуртка обласного Будинку культури, а Ірина Лисак, Ірина Майська, Євдокія Синявська — в танцювальному.

Члени бригади закликали молоді, всіх робітників УВП підготувати до Ленінського ювілею трудові подарунки. Вони ж запропонували, що бригада швейників, яка доб'ється найкращих показників у змаганні на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, у 1970 році надішле до Москви свою делегацію. Там від імені всіх трудівників підприємства покладе вінок до Мавзолею Ілліча.

Попереду ще багато часу і члени бригади вже розгорнули боротьбу за те, щоб до століття нашої Батьківщини поїхали представники їх колективу.

П. БУЛАТОВ.
Спецкор. «Нашого життя».
Івано-Франківськ.

ВЕЧІР СПОГАДІВ ПРО ВОЖДЯ

У Чернігівському Будинку культури зібрались ветерани праці, старі комуністи, працівники освіти, передовики учбово-виробничого підприємства міста.

Із спогадами про В. І. Леніна виступив персональний пенсіонер, член КПРС з 1920 року Т. К. Рубашенко.

— Мені у житті пощастило, — каже Т. К. Рубашенко. — Весною 1917 року наша військова частина стояла у Петрограді. Я служив солдатом-кулеметником на броньовику. У той день, коли В. І. Ленін, повернувшись на Батьківщину з еміграції, виступав на Фінляндському вокзалі, наш броньовик, як й інші, стояв недалеко і я бачив вождя, бачив простягнуту його руку, але голосу не чув — він тону в радісному людському гомоні робітників, солдатів і матросів.

З великою увагою вислухали присутні розповідь старого комуніста про роки громадянської війни, про труднощі, які товодилося пережити у боротьбі за створення і укріплення радянської влади.

Із спогадами про В. І. Леніна виступила також пенсіонерка, член КПРС Ц. А. Ізраїлева. В листопаді 1919 року вона

перебувала у Москві на трьохмісячних курсах при ВЦРПС. Їй довелося бути на урочистому засіданні, присвяченому другим роковинам Великого Жовтня. Доповідь про другу річницю Великого Жовтня зробив В. І. Ленін.

— Вдруге довелось мені бачити В. І. Леніна, — говорить Ц. А. Ізраїлева, — у Москві в травні 1921 року на IV Всеросійському з'їзді профспілок, де В. І. Ленін виступав з промовою.

На вечорі виступили бригадир бригади комуністичної праці К. Пильник, директор вечірньої школи робітничої молоді І. Безкишний, директор УВП О. Углич, які закликали присутніх працювати ще краще, готувати гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Г. БОЯРЧЕНКО.
Наш нештат. кор.
Чернігів.

Трудовикам Донецького УВП надовго залишиться в пам'яті зустріч, що відбулася. У них в гостях побував персональний пенсіонер І. І. Шуликов. Навчаючись у Школі червоних командирів у Москві в 1919—1920 роках, І. І. Шуликову випало щастя бачити і слухати В. І. Леніна.

Під час зустрічі з працівниками УВП ветеран розповів про уважне і чуйне ставлення Ілліча до червоних командирів в ті тяжкі дні становлення Радянської влади.

На фото: І. І. Шуликов серед робітників УВП.
Текст Т. СЕЗОНОВОЇ
Фото В. ЯКУБЕНКА.

ЯК РІДНА МАТИ

Повернувшись з роботи, токар Кіровоградського УВП Леонід Зінченко вечеряв, а потім піднімався на третій поверх гуртожитку. Там розміщені класні кімнати вечірньої школи робітничої молоді. Так було кілька років.

Разом з ним школу відвідували зварювальники Михайло Майстрок і Аделаїда Главацька, штампувальник Віктор Живак, слюсар Анатолій Кондратьєв, обкушувач Микола Петренко, вихователь Тамара Лапіна, комендант гуртожитку Любов Коротка.

Швидко промайнули роки навчання. Кілька днів тому вони вже одержали атестати зрілості.

— Щастя вам у цьому великому світі, — побажала випускникам вчителька Ю. О. Ямковенко.

Юлія Остапівна веде в школі клас початкової групи і читає російську мову та літературу в старших класах. Коли потрібно що-небудь зробити для учнів, вона ніколи не рахується з особистим часом. Вчителька часто відвідує своїх учнів на виробництві. Якщо хтось з них захворів, неодмінно побуває в нього вдома.

Більшість учнів, давно закінчивши школу, не поривають з нею добрих стосунків. Вони

часто заходять до неї за порадою або допомогою, і Юлія Остапівна ніколи не відмовляє їм у цьому.

Успіхи її вихованців — найвища нагорода для Ю. О. Ямковенко. А таких серед випускників чимало.

Валія Петренко закінчила технікум і працює на УВП майстром зварювальної ділянки. Успішно поєднує роботу на учбово-виробничому підприємстві з навчанням на IV курсі Кіровоградського вечірнього технікуму сільськогосподарського машинобудування комуніст Павло Тараненко.

Серед цього річного випускників школи є також і Михайло Лунжак. Він працює гальваніком і видає продукцію тільки відмінної якості.

Добре трудиться також слюсар-інструментальник 5-го розряду, колишній учень Олексій Нечипоренко. Він — ударник комуністичної праці, раціоналізатор. Його портрет ось уже кілька років підряд не сходить з Доски пошани підприємства...

— Бажаємо Вам добре відпочити і набратися нових сил, — побажали учні своїй вчительці, завершивши навчальний рік.

М. ОСИПОВ.
Наш нештат. кор.
Кіровоград.

Закінчилося навчання в школах-інтернатах. Для вихованців настав пора літніх канікул, а випускникам треба обирати шлях у самостійне життя. Для вчителів є також багато справ: підвести підсумки минулого навчального року та підготуватися до наступного.

На фото: сурдопедагоги Чернівецької школи-інтернату для глухих дітей (зліва направо) Б. Рабінович, О. Чебанова та А. Павленко обговорюють чергові завдання.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

На честь ювілею

З трудовим піднесенням працюють в ці дні члени Бахмацької міждрайонної організації УТОГ. З місяця в місяць пере виконують свої виробничі завдання, взяті на честь знаменного Ленінського ювілею, маляр вагонного депо станції Бахмач Володимир Данько, робітник заводу «Хіммаш» Олександр Шиш, слюсар Олександр Козченко з сільгоспартілі «Жовтень», бондар птахокмбінату Микола Савельєв, швеї побутокмбінату Надія Лазун і Тамара Шиш, фуражир колгоспу імені XXII партз'їзду Іван Іл'яшенко та багато інших.

В. ЯНЧЕНКО.
Наш нештат. кор.
Чернігівська обл.

Цікава екскурсія

Робітники Стрийського УВП в один з вихідних днів відвідали Львівський філіал Центрального музею В. І. Леніна. Екскурсанти оглянули експонати музею, ознайомились з життям і революційною діяльністю В. І. Леніна.

У той же день учасники екскурсії відвідали історичні місця міста Львова, побували в цирку.

Добре проведений час, цікаві поїздки автобусом дають змогу людям відпочити і набратися сил для високопродуктивної роботи.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
Наш нештат. кор.
Стрий.
Львівська обл.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОБЛЕМИ ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ШКОЛАХ

Справжній педагог спеціальної школи-інтернату — це не тільки вчитель, а й дослідник. Про це дуже добре сказано в статті Е. Пуцина «Дослідник прийшов у школу» («Наше життя» за 5 квітня ц. р.).

Про навчальні програми і методику викладання предметів можна ще багато говорити. Але мені хотілося б звернути увагу читачів на інше, не менш важливе питання, яке потребує першочергового розв'язання. Йдеться про професійну реабілітацію випускників шкіл слабобачущих.

Після закінчення 12-го класу нашої школи діти здобувають освіту в обсязі восьмирічки масової школи. Цього достатньо для вступу до технікуму. Прагнення випускників навчатися в середньому спеціальному учбовому закладі з кожним роком зростає, але здійснити його на практиці дуже важко. Московський машинобудівний технікум імені Держинського приймає вступників

тільки з РРФСР, а Ждановський індустріальний технікум зовсім відмовляє особам з невеликими слухом. В Пятигорському медичному училищі, де є групи глухих, нещодавно відповіли, що в них ще немає правил прийому і програм вступних екзаменів.

Список перепон, з якими доводиться стикатися нашим учням, можна було б значно продовжити. Та немає потреби. Не секрет, що навіть і для тих молодих випускників, яким частіше вступити до того чи іншого технікуму, навчатися дуже важко. Насамперед, це через те, що для шкіл II відділення слабобачущих тривалий час уже не перевидавалися навчальні програми. А нинішні діючі програми в багатьох випадках не відповідають сучасним вимогам і відрізняються за своїм змістом від програм восьмирічної масової школи. Проте відмінності не враховуються екзаменаторами на вступних іспитах у технікумах.

Багато випускників нашої школи, які одержали хорошу

загальноосвітню підготовку, зараз працюють на відновляльних посадах; зокрема, А. Воронкова — директор клубу глухих, А. Першин є майстер цеху УВП, В. Пдохотник — начальник зміни УВП, О. Омельченко — лаборант Донецького науково-дослідного інституту. Н. Мазур навчається у Ленінградському культосвітньому технікумі й працює культорганізатором Будинку відпочинку «Маяк» у Сочі.

Таких прикладів можна навести дуже багато. Безумовно, ми радіємо й пишаємось тим, що наші вихованці досягли успіхів. І водночас ще більше переконались у тому, що саме тепер настає час терміново, по-державному вирішити справу про спеціальну професійно-технічну освіту випускників, які закінчують I та II відділення шкіл слабобачущих. Особливо гостро це питання стоїть у школах, які територіально розміщені у великих промислових центрах, як, наприклад, наша Ждановська школа.

Наш досвід дає підстави твердити, що у республіці слід створити такий центр, який би займався даними питаннями. І чим швидше це буде зроблено, тим скоріше наші учні одержать можливість здобути професійну освіту, оволодіти корисними професіями.

Такі заходи позитивно вплинули б на моральний обов'язок учнів. Адже були б реальні перспективи дальшого росту. Підвищилися б вимоги самих учнів до свого навчання. Крім того, держава б одержала кваліфіковані кадри — гідне поповнення будівників комуністичного суспільства.

М. ЧАРЛЕВА.
Заступник директора Ждановської школи-інтернату для туговухих дітей.

Наше ЖИТТЯ 3

14 червня 1969 р.

ОГЛЯДИ СТІННИХ ГАЗЕТ

Відбувся огляд стінних газет первинних організацій Київської обласної організації УТОГ.

Жюрі відмітило, що надіслані на огляд стінні газети останнім часом стали більш змістовними і кращими за оформленням. Вони вчасно відкликаються на події дня, багато приділяють місця питанням соціалістичного змагання, висвітленню передового досвіду виробників, ударників комуністичної праці, кращій постановці культурно-масової і виховної роботи.

Перше місце вдруге завоювала стіннівка «За комуністичну працю» — орган партійної, профспілкової та комсомольської організації Київського додільного підприємства (редактор тов. Шварцман). Газета виходить регулярно із широкою різносторонньою тематикою, при високій активності дописувачів. Газета постійно висвітлювала питання соціалістичного змагання в цехах, наукової організації праці, якості продукції, питання боротьби за економію та підвищення продуктивності праці. Газета вчасно відгукалась і продовжила почату розмову «Про робітничу честь», яку почали робітники заводу «Ленінська кузня» на сторінках міської преси.

Друге місце присуджено стінній газеті «За комуністичне виховання» — орган Київського Палацу культури та міського відділу УТОГ (редактор тов. Сапожников).

На протязі декількох років газета успішно бере участь в

оглядових конкурсах і відзначається за актуальність піднятих тем, хороше оформлення. У другому номері, наприклад, газета розповіла про творче зростання колективу самодіяльного Народного театру. В інших номерах показано трудові будні активістів Палацу культури. Багато місця приділяється питанням фізичної культури та спорту членів УТОГ.

Третє місце в огляді зайняла стіннівка «Швейник», яку випускає редколегія Білоцерківського УВП (редактор тов. Мосійчук).

Жюрі огляду відзначило хорошу роботу редколегії стінної газети «Голос читача» — орган ради бібліотеки Київського Палацу культури.

Представлені на огляд стіннівки «За комуністичну культуру» — орган Білоцерківського міського відділу УТОГ та «Передовик» — орган Київського УВП-1 мають ряд серйозних недоліків. Зокрема, відзначено нерегулярність випуску стіннівок, більшість матеріалу носить загальний, поверховий характер, оформлення їх бажає бути далеко кращим.

Готуючись до знаменної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, редколегіям стінних газет потрібно вести постійні рубрики до ювілею, оперативніше висвітлювати хід соціалістичного змагання на підприємствах.

В. ПИЛИПЕЦЬ.
Інструктор Київського обласного відділу УТОГ.

У Полтавському Будинку культури відбувся організований обласним відділом УТОГ огляд стінних газет та сатиричних листків, що виходять на учбово-виробничих підприємствах, клубах та гуртожитках Полтави та Лубен.

Високу оцінку на огляді одержали стінні газети Кременчуцького клубу глухих «Кременчуцький утовонець» та Полтавського Будинку культури «За культурний побут» — редактори тт. Білогуб та Забелін.

Хорошо ілюстровані та змістовні, ці газети справедливо розділили перше місце. Виходять вони регулярно, багато уваги приділяють виробничій діяльності, пишуть про передовиків виробництва, ударників комуністичної праці, мобілізують трудящих на виконання

виробничих завдань. Газети постійно висвітлюють питання культурно-масової роботи, виховання молоді.

Мала за розміром, але цікаво оформлена стінна газета «Дружба» — орган ради Миргородського клубу глухих (редактор тов. Ключко). Її присуджено друге місце.

Третє місце поділили стіннівки Зінківського клубу, Лубенського УВП та Будинку культури м. Лубен. Сатирична газета «Голка», яка випускається на Лубенському УВП, привернула увагу присутніх.

Щорічний огляд стінної преси, який проводиться Полтавським обласним відділом УТОГ, уже став доброю традицією. На конкурсах-оглядах колективи редколегій обмінюються досвідом роботи.

Н. АКСЮК.

На Запорізькому трансформаторному заводі в десятках цехів і відділів виходять стінні газети. Серед них є стіннівка компактної групи членів УТОГ, які працюють на заводі, — «Голос глухих» (редактор перекладач Г. Білещька).

Недавно відбувся заводський огляд-конкурс стінних газет. Жюрі огляду присудило «Голосу глухих» третє місце за актуальність змісту, регулярність виходу, добре і цікаве оформлення. Редколегія і актив стіннівки нагороджені грошовою премією.

З написаного

Відділ постачання та збуту ЦП УТОГ одержав від директора Садгирського УВП П. Горбунова листа за № 860 від 19 травня ц. р. Автор листа просить зменшити підприємству фонд «на III, V, VI (!) квартал сатину арт. 645 на 30 тис. крб.».

Скільки разів твердили: погано підписувати папери, не читаючи їх!

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3,
Зам. 726. 5040. 69 р.

Драмколектив Чернівецького Будинку культури глухих поставив інсценівку за повістю української письменниці О. Кобилянської «Земля», в якій розповідається про долю буковинських селян у дореволюційні часи.

На фото: ролі виконують (зліва направо) судового слідчого — В. Гулькін, старої жінки — А. Палій, батька Івоніки — Б. Осигнєєв, селян — В. Корда, І. Микицей та Е. Корбут.

Фото І. ШЕРБАНЮКА.

ХУДОЖНЮ САМОДІЯЛЬНІСТЬ — В СЕЛА!

Коли десь в селі з'являється афіша про виступ самодіяльних артистів глухих, зал для глядачів сільського клубу завжди переповнений. Подивитись концертну програму або виставу до клубу приходять не тільки члени нашого Товариства, але й їх родичі, мешканці сіл.

Найкраще налагоджено обслуговування глухих сільської місцевості в Сумській області. Перед учасниками зборів, зльотів передовиків колгоспного виробництва та іншими аудиторіями культармії обласного Будинку культури показали різноманітну концертну програму: одноактну п'єсу, етюди, інтермедії та народні танці. Зпочатку року тут уже провели 30 виїздів у сільську місцевість.

Непогано обслуговують сільських членів УТОГ Вінницький, Дніпропетровський, Житомирський, Запорізький, Луганський, Миколаївський та Чернігівський облвідділи.

Особливої уваги заслуговує в цій справі почин працівників Павлоградського Будинку культури Дніпропетровської області. Вони практикують виїзди гуртків художньої самодіяльності на польові стани, де працюють глухі та чуочі колгоспники і під час обідньої перерви виступають перед ними з концертами. Хлібороби дуже радо зустрічають такі виступи

глухих самодіяльних артистів.

Щоб пожвавити роботу серед глухих у сільській місцевості, Луганський та Миколаївський облвідділи провели огляди художньої самодіяльності. У м. Старобільську Луганської області на такому огляді виступило 38 глухих. Особливо високу оцінку жюрі здобули гуртківці Лисичанського міжрайвідділу УТОГ. Вони показали одноактну «Найдорожче», в якій майстерно виконали свої ролі глухі робітники радгоспу «Іскра» — В. Броварний, В. Дикарев та інші. Мешканець радгоспного селища Д. Луговий показав пантоміму «В гуртожитку», а Л. Броварна добре виконала пісню «Батьківщина моя» та баладу «Про солдата».

Понад 400 глядачів зібралися в залі, де проходив обласний огляд художньої самодіяльності глухих хліборобів Миколаївщини. Хороші акторські здібності проявили тесляр Новобузького та різнороботний Першотравневого міжколгоспних будівельних організацій тт. Білінський і Кравченко, а також швець Лисогірського лобуткомбінату В. Давиденко. Вони виразно й емоційно донесли до глядачів зміст оповідання про В. І. Леніна та гворів про Комуністичну партію.

Гарячими оплесками нагороджено тваринника колгоспу «Зоря» Снігурівського району В. Москаленка за виконання

матроського танцю. Одноактнику С. Канжара «Подвійний ювіляр» показали на огляді мешканці села Кудрявцево Ветелинського району Т. і Е. Анисимови.

Проте не всі облвідділи УТОГ провели подібні огляди галантів членів Товариства, які грудяться в сільському господарстві. Серед них — Волинський, Житомирський, Закарпатський, Кіровоградський, Львівський, Одеський, Херсонський, Хмельницький, Черкаський та Чернігівський. І це в той час, коли на території цих відділів більше половини глухих проживає в сільській місцевості. Більше того, Волинський, Донецький, Харківський та Черкаський облвідділи не виконали намічених планів виїзду для обслуговування членів УТОГ у сільській місцевості. А Херсонський, наприклад, при плані 8 виїздів провів тільки 2.

Учасники художньої самодіяльності, що проживають у сільській місцевості, готують нові програми до наступного огляду, присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Облвідділам УТОГ необхідно подати їм всляку допомогу і провести огляд на високому рівні.

М. МЕЛЕЖИК.
Інструктор Центрального правління УТОГ.

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ У ЖИТТІ

Надворі стояла осінь. До скверу зайшли двоє, вони відшукали вільну лаву і присіли.

— Чому ти вчора у школі не був? — спитала мімікою дівчина.

— Хочу кинути навчання, — відповів хлопець. — Важко вчитися та й на роботі стомлююся...

— Злякався труднощів. Я теж працюю, але вчуся без двійок.

— Розумієш, у нас деякі робітники вважають, що вчитися не обов'язково. Адже і так добре заробляють...

— І ти послухав їх? А я вірила в тебе...

Вона замовкла і щось думала, а потім, звертаючись до

нього, сказала:

— Якщо тобі важко, я допоможу. Згоден?

То розмовляли між собою учні Запорізької вечірньої школи — робітник моторобудівного заводу Іван Кара та робітниця швейної фабрики Ліда Рєзніченко. В той час вони збиралися одружитися, і Ліда не могла допустити, щоб її наречений кинув навчання, перестав духовно зростати.

Спокійно, але наполегливо вона домоглася того, що хлопець відновив заняття у вечірній школі робітничої молоді. Ліда регулярно допомагала йому, пояснюючи незрозумілий матеріал, особливо з російської мови та математики.

Тепер Іван Кара з вдячністю згадує своїх вчителів Б. О. Киреева, З. П. Серебряникова, Д. Я. Кармаза, Л. А. Шашан, які так чуйно віднеслись до нього, не жаліючи ні сил, ні енергії.

Недавно мені знову довелося зустріти у тому самому сквері Івана та Ліду. Вони вже одружились. Обоє веселі і радісні, розповіли мені про свої справи. Іван успішно закінчив 10-й клас, а Ліда 12-й. Крім того їй присвоєно звання «Майстер-швея».

— У цьому допомогло мені навчання у вечірній школі, — сказала Ліда.

Так пішли вони пліч-о-пліч, через життя, допомагаючи одне одному.

С. МОРДУШЕНКО.
Наш нештат. кор.
Запоріжжя.

Скрізь йому не допало, —
Все «лігун» чогось шука.
Ех, і правду люди кажуть:
Добре, де таких нема.